

udgør 10,000 Kroner næstefter 30,000 Kroner paa 1ste og 20,000 Kroner paa 2den Prioritet, gør højeste Bud paa 51,000 Kroner og derefter lader sig Ejendommen udlægge for om muligt at redde de manglende 9,000 Kroner eller en Del deraf, vil han, foruden alle de andre Omkostninger, have til Statskassen at betale Stempelafgift for Udlægsstøbe og Halvprocentafgift med $\frac{2}{3} + \frac{1}{2}$ pCt. af 51,000 Kroner, altsaa paa det nærmeste 600 Kroner. Denne Sum er forholdsvis saa stor, at den maasse i mange Tilfælde vil gøre det umuligt for Pant-haveren at overtage Pantet. Men det behøver ikke nærmere at udvikes, at jo mere mislig man gør Pantekreditors Stilling, desto mere skræmmer man Folk fra at sætte Penge i faste Ejendomme og desto mere skaber man Realkrediten. Hvor stor Indtægt Statskassen kan regne paa at faa af Stempel for Udlægsstøder og af Halvprocentafgiften ved Udlæg til Ejendom, er Udvalget ude af Stand til at gøre sig nogen klar Forestilling om; formentlig er det dog ikke noget overordentligt stort Beløb, men i ethvert Fald er det Udvalgets Mening, at der paa dette Punkt er bydende Grunde, som tale for at indrømme de Lettelser i Afgifterne, som man tillader sig at foreslaa som et Tillæg til Lovforslagets § 38.

Ogsaa Auktionsgebyret, hvor Hammerflag gives, synes at burde lempes noget ved Tvangsauktioner, særlig for mindre Ejendommers Bedkommende. Det bemærkes med Føje i de Bemærkninger, som fra saa sagkyndige Mænds Side ere gjorte ved Lovforslaget, at Gebyrerne til Statskassen spille en nok saa betydelig Rolle ved Opsummeringen af Auktionsomkostningerne som Salærerne til Sagsførerne, og Sagsførereforeningens Hovedbestyrelse har med god Grund henvist til, at efter Bestemmelserne i Sportelreglementet af 1814 § 100 er Auktionsjalæret navnlig uforholdsmæssigt højt for de mindre Ejendomme. At dette virker trykkende paa Købesummen og saaledes er til Skade for Etablere eller, hvad der ved Tvangsauk-

tioner vil være det almindelige, for Pant-haverne, er indlysende. Men om man end ikke maatte finde Anledning til at gøre nogen Forandring i de herhenhørende Bestemmelser med Hensyn til frivillige Auktioner, stiller Sagen sig formentlig anderledes med Hensyn til Tvangsauktioner. Her gælder det igen, at det næppe kan anses rigtigt at paalægge store Afgifter under Omstændigheder, hvor de paagældende noksom ere trykkede og brøstholdne. Udvalget tror derfor med Grund at kunne udtale, at det maa anses som endog meget moderat, naar man har været betænkt paa til § 47 at stille Forslag om, at Gebyret til Statskassen ved Salg af fast Ejendom ved tvungen Auktion nedsættes til i det hele $\frac{1}{2}$ pCt. — det nu for Købesummen over 60,000 Kroner foreskrevne — af det Bud, hvorfor der gives Hammerflag. Det var Meningen derved at udelukke 20 pCt.s Forhøjelsen efter Sportelreglementets § 156, og at betegne, at der ikke ved Gebyrets Beregning skulde tages Hensyn, saaledes som i Reglementets § 125 foreskrevet, til de Omkostninger, som det ved Auktionskonditionerne paalægges Køberen at betale udenfor den Sum, hvorfor Tilslaget er gjort. Da et saadant Forslag imidlertid har mødt bestemt Modstand fra Ministeriets Side, og da man ikke har anset det for rigtigt at udsætte Sagen for at strande paa dette Punkt, har man troet at burde opgive at stille det omhandlede Forslag, navnlig i Erkendelse af, at det kan have en Del for sig at ordne Gebyrspørgsmaalet for Auktionsvæsenets Bedkommende i sin Helhed, og i Haabet om, at den Tid ikke kan være fjærn, da det vil blive anset for nødvendigt, at underkaste den gældende Sportellovgivning — bortset fra Skiftevæsenets Omraade — en gennemgribende Revision.

Hvad Gennemførelsen af det nye System angaar, skal Udvalgets Flertal bemærke, at det utvivlsomt er en heldig Forandring, at alle de i Salget af den paagældende Ejendom efter § 20 interesserede Personer faa Lejlighed til at øve Indflydelse paa Auktionsvilkårenes